

Jääkö talvi väliin?

Äiti ja kaksi alle kouluikäistä poikaa oli lähtenyt asioille ja matkasimme samassa raitiotievaunussa. Lasten juttelua on aina kiva seurata. Kuulonkaan ei tarvitse olla terävimmillään. Heidän äänensä kantaa jopa vaunusta toiseen, varsinkin jos asia on erityisen tärkeä.

Isompi pojista katselee näkymiä ja sanoo:

- Kohta on kevät!

Ja pienempi lisää:

- Ja sitten on kesä!

Molempien äänessä oli jonkin mukavan asian odotusta.

Minun oli tässä vaiheessa kirjoitteluani otettava almanakka esiin ja tarkistettava, koska tällainen keskustelu käytiin. Aloitin selailun 1. tammikuuta ja oikein muistin. Merkintä oli lauantailta 4. tammikuuta! Sen päivän säästä ei ollut mainintaa, mutta tiedän muistavani poikien toteamukset juuri siksi, että päivä oli harmaa ja sateinen, maa ruskea. Talvesta ei ollut tietoaakaan. Näin täällä etelässä on vuosi jatkunut.

Muutama päivä sitten eli laskiaislauantaina alkoi aamupäivällä täällä Helsingissä tipahdella höyhenenkevyitä lumihiutaleita. Näyttipä lupaavalta! Nytkö saisimme vihdoinkin tännekin talven. Kun palasin iltapäivällä kotiin Kalliosta Pelastusarmeijan järjestämästä laskiaistapahtumasta, oli lunta enää vain nimeksi.

Yöpakkaset olivat kuitenkin tuoneet samana päivänä Viikkiin melkoisen yllätyksen. Merivesi oli noussut rankkasateen ja myrskyn myötä mutaiselle pellolle ja pakkanen jäädytti tasaisen luistinradan. Ilouutinen levisi nopeasti ja pian oli ihan oikealla luonnonjäällä pientä ja suurta menijää. Katselijoitakin riitti ilmiötä ihmettelemään.

Säästä puhuminen on monissa maissa lähinnä small talkia, rupattelua, josta voi kehkeytyä tuiki tuntemattomankin kanssa antoisa keskustelu. On se varmaan sitä meilläkin, mutta sävy on mielestäni vakavampi. Olisikohan yksi syy suurissa nälkävuosissa 1860-luvulla. Ajallisesti on kyse vain muutaman sukupolven takaisesta asiasta. Sää muodostui pahimmaksi ravintokadon aiheuttajaksi. Kaikki, mikä voi sään suhteen mennä pieleen, meni noina vuosina. Rankkasateet, pakkaset, halla pilasivat sekä kevät- että syyskylvön, perunat ja juurekset myös. Väestöstämme menehtyi ainakin 8 prosenttia eli noin 150 000. Nälkäiset ihmiset vaelsivat etelää kohti, mutta kokivat kovan kohtalon. Ruokaa ei vain ollut.

Tänään on vauhdilla etenevä ilmastonmuutos kaikkien huulilla. Nyt ei ole enää kyse rupattelusta. Seuraukset ovat nähtävissä maailmanlaajuisesti. Elämme selvästi yli varojemme lähes joka suhteessa. Olemme käyttäneet ” siemenviljamme ” jo moneen kertaan, varsinkin me länsimaailman kansalaiset.

Aiheesta on paljon tutkittua tietoa, ratkaisumalleja on tiedossa. Tahdon vain lisätä ja vahvistaa sen että meistä jokainen voi tehdä oman osansa muutoksen pysäyttämiseksi. Tämän päivän lapset ja nuoret kelpaavat mainiosti näyttämään

esimerkkiä. Oppi on mennyt perille! Onneksi, sillä onhan kyseessä heidän tulevaisuutensa.